

Phần 1

Chương 1

T

hành phố C.

Bệnh viện tư nhân Lương Thị sở hữu những trang thiết bị y tế tiên tiến cùng đội ngũ bác sĩ thiên tài hàng đầu, đặc biệt là khoa phụ sản. Những lãnh đạo huyền thoại của Lương thị cũng đã từng đưa phu nhân của mình đến sinh con tại đây, nhưng trường hợp tất cả các trường khoa đều tập trung ở trong phòng sinh như hôm nay, cũng chỉ có lúc Lương phu nhân sinh ba khi đó mới xảy ra.

Ngoài phòng sinh, trên hành lang dài có bảy tám người đang chờ đợi, tất cả đều im lặng ngồi ở trên chiếc ghế dài kê sát tường, vẻ mặt bình thản. Chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở đó bất động nhìn chăm chăm vào cửa phòng sinh, diện mạo cực kỳ xuất chúng, thoát nhìn tuổi áng chừng hai mươi, trông không giống với người sắp làm cha.

Lúc này cô y tá từ phòng sinh đẩy cửa bước ra, đi tới trước mặt anh nói: “Thịnh Tề Quang tiên sinh phải không? Phiên anh kí tên ở đây.”

Thịnh Tề Quang từ đêm qua đến giờ vẫn chưa được chợp mắt, sức khỏe của anh vốn không được tốt lắm, không thể chịu được quá nhiều mệt nhọc, vào lúc này đã sắp không chống đỡ được nữa rồi, đôi mày thanh tú tràn đầy sự mệt mỏi. Nhưng dù vậy, anh vẫn rất lịch thiệp và chu đáo, nhận lấy bản báo cáo tình hình kí tên vào, rồi dùng hai tay trả lại, giọng nhẹ nhàng ấm áp hỏi: “Tình hình bên trong thế nào rồi?”

“Cho tới bây giờ rất bình thường. Cổ tử cung đã mở ra bốn ngón tay, đang chuẩn bị đưa lên giường sinh.” Y tá rất có thiện cảm với chàng trai trẻ vừa đi đến lại vừa dịu dàng này, cười hỏi: “Thịnh tiên sinh có muốn đi vào cùng hay không? Sau khi thay bộ quần áo vô trùng khử độc là có thể vào.”

Thịnh Tề Quang nghe thấy đề nghị này quả thật rất động lòng, chỉ có điều nghĩ ngợi một lúc lại từ chối: “Không được, tôi còn phải đợi người.”

Anh còn chưa dứt lời, thang máy bên cạnh “Đình” một tiếng, sau đó cửa thang máy mở ra, một đoàn người từ bên trong đi tới.

Đi đầu là một người đàn ông mặc một bộ vest màu xám tro, giống như là vừa từ một nơi trang nghiêm tới đây, chất liệu âu phục làm bằng thủ công vô cùng tốt ôm sát thân thể thon dài rắn chắc, làm tôn lên vóc người cao lớn điển trai. Khuôn mặt của anh có vài phần giống với Thịnh Tề Quang, tướng mạo đều là anh tuấn điển trai, chẳng qua là so với Thịnh Tề Quang dịu dàng thì người đàn ông này lạnh lùng hơn nhiều, lúc đến gần lại khiến cho y tá không tự chủ được mà lùi lại một bước.

Thịnh Tề Quang mặt mày hớn hờ, cười vầy vầy tay với người tới: “Anh!”

Người đàn ông lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái, cau mày bực mình nói với anh ta: “Sức khỏe của chú thế nào mà còn gắng gượng như vậy? Mau nghỉ ngơi đi!”

Thịnh Tề Quang lấy tay xoa xoa ấn đường, mỉm cười thờ dài nói: “Em cũng biết chứ, nhưng anh chưa đến em làm sao dám nghỉ ngơi?”

Người đàn ông vẫn không có dừng bước, tiếp tục đi thẳng về phía trước, Thịnh Tề Quang ở phía sau lưng anh ta chỉ chỉ vào anh ta, ý bảo y tá mau đi chuẩn bị đồ vô trùng.

Lúc này ở trong phòng sinh, Tử Thời đang đau đến sống không bằng chết.

Cô là một người quen chịu đựng, từ nhỏ đến lớn, cô trước nay chưa từng một lần tức giận. Cái loại đau đốn xé ruột xé gan này mặc dù rất đáng sợ, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, không khóc, cũng không có kêu gào thảm thiết.

Chịu đựng quả thật rất đau, mồ hôi thấm ướt quần áo trên người cô, tóc cũng đã ướt đẫm, dính thành từng bết, lúc đầu cô chỉ muốn đưa tay giật hết tóc trên đầu, nhưng sau đó cơn đau đã khiến ham muốn ấy không còn.

Sinh con đau đốn như vậy, cho nên sẽ không có người mẹ nào quên mất đứa con của mình, đúng không?

Tâm trí cô mơ mơ hồ hồ rồi lại kiên định.

Các bác sĩ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một sản phụ sinh con không khóc không la, trong ngày thường phòng sinh lúc nào cũng náo nhiệt lúc này yên tĩnh như tờ, vô cùng kỳ lạ.

Nhìn thấy mười ngón tay của Tử Thời níu chặt ra giường, chịu đựng đến môi cũng đã trắng bệch, y tá xót xa, trấn an nhắc nhở cô nói: “Nếu cô đau thì nói ra, đừng cố chịu đựng... Đừng cảm thấy xấu hổ, tới đây đều là như vậy.”

Tử Thời nghe cô ấy nói vậy, trong lòng thả lỏng đôi chút. Nhưng muốn thử hét lên một tiếng xem sao, lại phát hiện làm thế nào cũng không mở miệng được.

Đã đau đến cực điểm rồi, cô bắt đầu không phân rõ được thực và ảo nữa, rất nhiều hình ảnh hỗn loạn vụt qua trước mắt cô, từng bức từng bức.

Phần lớn là truyện tranh của cô: Có cô gấu bụng tròn trịa, vui vẻ lăn qua lộn lại trên cỏ, bê nước bên hồ lên uống, đêm đến thì rượt đuổi theo ánh sao, bình minh đến thì chạy về phía mặt trời sắp mọc... Tất cả đều hết sức cuồng loạn, cho

nên mọi thứ đều trở nên hợp lý - nếu không, nếu không cô đã đau đến điên mất rồi, sao mặt anh lại rõ rệt đến vậy?

Rõ rệt đến mức hoàn toàn giống với gương mặt đó cũng không phải là trong ký ức. Anh đã gầy đi một chút, ánh mắt sáng ngời, lúc này đứng bên mép giường sinh cúi thấp đầu đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt kia khiến đau đớn trong người cô trong nháy mắt trở nên xa... Đau đớn vẫn tồn tại, nhưng bị một thứ cảm giác bức bách khác lấn át - Cô rất, rất, rất nhớ anh.

Tử Thời rút cuộc nói lỏng hàm răng đang cắn chặt, mấp máy môi: "... Đau, quá..." Cơ hồ không thốt ra được hai chữ nào nữa, nhìn anh.

Ánh mắt anh dịu dàng, đưa tay nâng lấy mặt cô, giống như rất lâu trước đây, cúi người dịu dàng trù mến hôn lên trán cô.

Mỗi một tác da thịt được anh chạm vào đều khiến cô run rẩy, Tử Thời đắm chìm trong hơi thở của anh bật khóc rung rức.

Ảo giác tuyệt đẹp như vậy, khiến cô được sủng ái mà lo sợ.

"Đừng sợ." Người trong ảo giác cúi người ôm lấy cô, ghé vào bên tai cô, giọng nói trầm ổn có lực nhắc lại chỉ thị của bác sĩ: "Tử Thời, nghe anh nói, hít vào, nín thở: một, hai, ba, dùng sức!"

Tử Thời gạt đầu qua quýt, hoàn toàn nghe lời anh, anh nói gì cô cũng làm theo, lúc nín thở dường như cô vốn không cần hô hấp, lúc dùng sức không lo lắng chút nào cho dù sẽ lại xé nát thân mình... Ảo giác hỗn loạn cùng với hình ảnh chân thực đan xen nhau, hết thấy đều là hư ảo, chỉ có giọng nói và hơi thở của anh là rõ rệt, cả trái tim đều bị anh điều khiển, đau đớn đã biến thành chuyện của người khác, một chút cũng không còn quan trọng.

Anh đã đến, cho dù là trong ảo giác. Tử Thời hạnh phúc liên tục chảy nước mắt, lẩm bảm gọi tên của anh. Cái tên ấy, cho dù là một mình trong đêm tối cô cũng chưa từng có dũng khí nói ra khỏi miệng, lúc này là dũng khí duy nhất của cô: "Thừa Quang... Thịnh Thừa Quang!"

"Ừ, anh đây." Tử Thời nghe được anh trầm thấp trả lời bên tai, cô chợt cảm thấy đau đớn đang gặp phải này quá ít, cô muốn đau nhiều hơn nữa, hoặc là giãy vò lâu hơn nữa. Có phải như vậy thì anh sẽ nán lại lâu hơn một chút chăng?

Tất cả mọi thứ điên loạn theo một dòng nhiệt độ nhiên xuất hiện bên dưới mà kết thúc, Tử Thời trong ngực của anh ngẩng phắt đầu lên, hét lên một tiếng đau đớn giải thoát, cảm giác được anh dùng sức ôm lại, cả người cô bỗng trở nên rất nhẹ, l lâng lâng như chẳng có chút sức lực nào, rồi lại cảm giác hết sức thoải mái... Tiếng khóc của trẻ con vang dội giống như là truyền đến từ trong giấc mộng sâu thẳm, ý thức của Tử Thời như dừng lại bởi giọng nói trầm thấp của người trong ảo giác: "... Là con gái!"

Tử Thời ngất đi. Cô đã bất tỉnh, cô cho rằng thứ ảo giác ấy đang ôm lấy cô, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn các bác sĩ bên giường sinh, họ đều là các bác sĩ

thâm niên đã từng vào sinh ra tử, tuy nhiên cũng bị cái ánh mắt này làm cho túa mồ hôi lạnh.

Bác sĩ trưởng khoa phụ sản vội nói: “Không sao không sao, cô ấy chỉ là quá mệt, để cô ấy ngủ đi.”

“Ông xác định?” Thịnh Thừa Quang cau mày hỏi.

Bác sĩ trưởng nghĩ ngợi một chút, dè dặt hỏi ngược lại: “Hay là... tôi đánh thức cô ấy dậy cho cậu xem?”

Người đàn ông cau mày không nói, cúi đầu nhìn người trong lòng hồi lâu, rồi lặng lẽ đặt cô xuống giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt đẫm mồ hôi của cô. “Đứa bé đâu?” Giọng của anh hơi thấp, hỏi.

Y tá vừa cân đo cho cô bé xong liền ôm tới cho anh xem, là bé gái 5 cân 8 lạng, khỏe mạnh hoạt bát, trên đầu trên mặt vẫn còn dính nhơ nhớp, nhắm nghiền mắt khóc oe oe.

Thịnh Thừa Quang đón lấy con bé, cô bé đột nhiên giơ bàn tay nhỏ bé ra, nắm tay nhỏ nhắn ra sức quơ quơ trước mặt của anh.

Ôm lấy con bé ngẩn người một lúc, ngay sau đó nở nụ cười.

Khuôn mặt điển trai như vậy, cười lên dĩ nhiên là rất đẹp mắt, bầu không khí trong phòng sinh bỗng chốc ấm áp lên rất nhiều.

Anh đặt cô bé đến bên cạnh người đang ngủ mê, để cho một lớn một nhỏ bên nhau. Anh nhìn chăm chú, hết nhìn lớn rồi lại nhìn sang nhỏ, kiêu ngạo thỏa mãn không lời nào có thể miêu tả nói được.

Cô bé tràn đầy sức sống, vẫn khóc, anh nhẹ nhàng gỡ gỡ chóp mũi nhỏ xinh của nó.

“Chào con.” Giọng nam trầm thấp không ngừng xuýt xoa: “Bảo bối...”

Chương 2

Hai năm trước.

Tối hôm qua Tử Thời thức suốt đêm để vẽ tranh, buổi trưa nhận được điện thoại của biên tập truyện tranh mạng, lúc ấy cô còn đang ngủ mơ mơ màng màng, chỉ nghe thấy giọng của biên tập nhà cô bên đầu dây bên kia vô cùng khô não: “Hức hức hức, Tử Thời! Cứu mạng!”

“Oh... làm sao vậy?” Tử Thời ngồi bật dậy khỏi giường, mệt mỏi dụi mắt, “Cậu đừng cuống, từ từ nói.”

Phùng Nhất Nhất lấp ba lấp bấp nói: “Tử Thời, lúc giao bán bản quyền hình ảnh truyện tranh ‘Nếu bạn là một chú gấu’, đã được một công ty hoạt hình lớn tên là Thiên Thần mua lại bản quyền.” Trang truyện tranh mạng của Phùng

Nhất Nhất xem như là đại diện của Tử Thời, họ vô cùng coi trọng sự hợp tác này...

“Chuyện này trước đó cậu đã nói cho mình biết rồi. Là chuyện tốt mà.” Tử Thời tính khí tốt, bị đánh thức và nghe nói nhảm lâu như vậy cũng không có tức giận, giọng nói vẫn rất mềm mỏng.

“Nhưng mà vừa rồi ông chủ của bọn mình gọi mình vào. Ban đầu lúc cậu ký hợp đồng với bên trang web của bọn mình là dùng chứng minh thư của tớ! Ông chủ nói sẽ dẫn đến tranh chấp bản quyền gì đó, còn nói nếu như tớ làm như vậy sẽ phải truy cứu trách nhiệm pháp luật... Hức hức hức, tớ không muốn đi tù đâu, thật là đáng sợ, hức hức hức...”

“Cậu đừng lo, tớ sẽ qua đó một chuyến được không? Tớ qua đó ngay, tớ sẽ giải thích rõ ràng với ông chủ của các cậu.”

Tử Thời và Phùng Nhất Nhất hợp tác đã hơn hai năm, Phùng Nhất Nhất là người nhất gan sợ phiền phức, Tử Thời lại rất thích cô ấy. Lúc này Tử Thời an ủi cô ấy mấy câu, sau đó vội vàng rời giường rửa mặt rồi đi ra ngoài, đi đến văn phòng truyện tranh mạng.

Phùng Nhất Nhất đứng đợi ở dưới lầu, vừa thấy Tử Thời xuống xe liền chạy vội tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trĩnh vừa uất ức lại vừa kích động: “Cậu biết không! Ông chủ hoài nghi tớ dùng thủ đoạn lừa gạt tác giả, từ đó lấy được lợi ích phi pháp! Thật là quá đáng đúng không! Tớ nào có gan lớn như vậy!”

Tử Thời nghe xong chỉ muốn cười, vỗ nhẹ cô ấy, an ủi: “Tớ đi giải thích với anh ta.”

Phùng Nhất Nhất gật đầu, thê lương dặn đi dặn lại: “Cậu nhất định phải giải thích rõ! Tớ tuyệt đối không có lá gan đó!”

Trong ngành truyện tranh mạng chỉ có thể coi là quy mô bậc trung, cả trang web chỉ có hơn ba mươi nhân viên kể cả ông chủ, thuê một văn phòng ở tầng 27 của tòa nhà, các nhân viên đều có một ngăn riêng để làm việc, văn phòng của tổng giám đốc bên cạnh phòng giải khát.

Truyện tranh mạng của Tử Thời đăng hàng kỳ cũng có hơn ba năm, vẫn là lần đầu tiên tới nơi này.

Phùng Nhất Nhất dẫn cô đến trước văn phòng của tổng giám đốc, gõ cửa đi vào.

Tử Thời vừa ngẩng lên thì trông thấy một người đàn ông đứng bên cửa sổ, tầng lầu cao như vậy, phía ngoài cửa kính sạch sẽ chỉ có trời xanh mây trắng, người đàn ông kia đứng phía trước trời xanh mây trắng, nửa khuôn mặt nghiêng, đã làm cho cả bầu trời quang đăng lu mờ.

Tử Thời bị Phùng Nhất Nhất đẩy mạnh lên trước, bước qua cửa, gương mặt Tử Thời “ưng” đỏ.

Thiếu nữ mười tám tuổi chính là thời điểm dung mạo tuyệt đẹp, lại thêm tóc đen má hồng như vậy, đỏ mặt rụt rè đứng ở đó, lúc Thịnh Thừa Quang xoay người lại nhìn cũng ngây ngẩn cả người.

“Mời ngồi.” Anh vội định thần, kêu Tử Thời ngồi xuống. “Tôi họ Thịnh, là người phụ trách ở đây. Tôi nên xưng hô với cô thế nào?” Anh cười còn tỏa sáng hơn trời xanh mây trắng phía sau anh, “Các độc giả của cô hình như đều gọi cô là ‘Tử Thời Đại Đại’.”

Tử Thời đỏ mặt, “Tôi tên là Tử Thời.”

“Tử Thời.” Thịnh Thừa Quang nhắc lại cái tên này một lần nữa, giọng nói trầm thấp của người đàn ông khiến Tử Thời nổi da gà, “Được rồi, Tử Thời, chúng ta nói chuyện lần này một chút. Tôi vừa mới phát hiện ra là bên cột chữ ký trên bản hợp đồng biên kịch chuyển thể tác giả là tên của Phùng Nhất Nhất, theo tôi được biết cô ấy không phải là tác giả, tôi đã kiểm tra bản hợp đồng mà trước đây cô đã ký hợp đồng với trang web của chúng tôi, thông tin thân phận phía trên đó cũng là của Phùng Nhất Nhất. Cô có thể nói cho tôi biết tại sao lại như vậy hay không?”

Chuyện liên quan đến Phùng Nhất Nhất, Tử Thời trả lời rất là dè dặt cẩn thận: “Lúc ký kết thì biên tập cũng đã nói rất rõ ràng cho tôi biết về những hạng mục cần chú ý, nhưng tôi không tiện dùng thông tin thân phận của mình ký hợp đồng, cho nên nhờ biên tập dùng thân phận cá nhân giúp đỡ. Là tôi yêu cầu làm như vậy, tôi sẵn lòng ký bản tuyên bố sẽ từ bỏ truy cứu, tôi cam đoan sau này sẽ không truy cứu bản quyền.”

Thịnh Thừa Quang nghe thấy những lời này khó tránh có chút bất ngờ, ngón tay anh chỉ gõ nhẹ mặt bàn, một lát sau anh nói: “Cô không truy cứu không có nghĩa là chuyện này là đúng. Nhưng nếu như cô đồng ý tham gia hạng mục chuyển thể kịch bản, tôi sẽ không truy cứu sai phạm lần này của biên tập Phùng Nhất Nhất.”

“Được.” Tử Thời không có hai lời, lập tức đồng ý.

Trong mắt Thịnh Thừa Quang càng thêm mấy phần khó hiểu, mỉm cười nói: “Tôi còn chưa có nói tới thù lao, cô liền đồng ý?”

Tử Thời có chút ngượng ngùng nói: “Không quan trọng.”

Cô gái trẻ hồn nhiên thật thà như một tờ giấy trắng, Thịnh Thừa Quang cảm thấy mình có nói thêm nữa cũng trở nên vô nghĩa, về mặt anh hơi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đứng lên chìa tay về phía cô, “Tôi mới vừa tiếp quản trang web này không lâu, lần này hợp tác với Thiên Thần đối với trang web rất quan trọng, Thiên Thần rất coi trọng tác phẩm của cô, còn tôi rất coi trọng cô.” Nụ cười của Thịnh Thừa Quang tưởng chừng như là vai nam chính bước ra từ mấy bộ truyện tranh dành cho thiếu nữ, “Tử Thời, hợp tác vui vẻ.” Anh mỉm cười nói với cô.

Tử Thời chìa tay ra bắt tay với anh, tim đập thình thịch mãnh liệt, ngón tay nhẹ nhàng bắt lấy tay anh.

Phùng Nhất Nhất đối với tất cả công việc nguy hiểm đều lui tránh chín mười dặm, cho tới bây giờ, chuyện nguy hiểm nhất cô từng làm là cho Tử Thời mượn chứng minh thư ký hợp đồng.

Lúc ấy Phùng Nhất Nhất vừa mới tốt nghiệp tìm được việc làm ở trang truyện tranh mạng này, biên tập kì cựu dẫn dắt cô dạy cô khai thác tác giả có tiềm năng, ký hợp đồng càng sớm càng tốt, cô khai thác mãi, cuối cùng khai thác được Tử Thời khi ấy chỉ mới bắt đầu vẽ bộ “Nếu bạn là một chú gấu”. Nhưng khi đó Tử Thời mới mười lăm tuổi, không có chứng minh thư, cũng không chịu lấy chứng minh thư của người giám hộ ra để ký hợp đồng, Phùng Nhất Nhất mâu thuẫn do dự hết một tháng mới lấy chứng minh thư của mình ra cho mượn.

Người biên tập lẫn tác giả đều nhằm đánh làm đụng, hùng hực khí thế hợp tác đến ngày hôm nay. Trước mắt “Nếu bạn là một chú gấu” đã đăng liên tiếp đến bản thứ sáu, thu hút hàng vạn lượt view, hàng trăm triệu lượt click chuột, Tử Thời đã là tác giả đắc lực trong tay Phùng Nhất Nhất, dựa vào lợi tức của một mình Tử Thời, Phùng Nhất Nhất có thể thoải mái hoàn thành chỉ tiêu nhiệm vụ mỗi tháng.

Hai cô gái đều thật thà, lại hợp tác hòa thuận, hai năm qua đã trở thành bạn tốt. Tử Thời vì bảo vệ Phùng Nhất Nhất nên đã chấp nhận đề nghị của Thịnh Thừa Quang, tham gia chuyên thể bộ phim hoạt hình “Nếu bạn là một chú gấu”.

Dù sao cô ngoài việc ngồi nhà vẽ tranh cũng là nhàn rồi, có chính là thời gian.

Phùng Nhất Nhất “Sống sót sau tai họa”, lại cộng thêm việc Tử Thời cũng tới đi làm mà vui mừng khôn xiết, lúc nghỉ trưa cô lôi kéo Tử Thời đi ăn món ngon. Cách tòa văn phòng không xa là cửa hàng bách hóa bánh ngọt, hai người kêu bốn phần trà chiều.

Sau khi chọn món ăn phục vụ rời đi, Phùng Nhất Nhất lén lút rút từ trong túi xách ra một gói đồ bọc bằng giấy, từ dưới gầm bàn kín đáo đưa cho Tử Thời phía đối diện.

Tử Thời nhận lấy mở ra xem: mấy xấp nhân dân tệ, tổng cộng năm mươi ngàn.

“Cất đi cất đi!” Phùng Nhất Nhất vội vàng hạ thấp giọng thúc giục, sợ bị người ta nhìn thấy sẽ đánh cướp.

Tử Thời chẳng có lấy một tài khoản ngân hàng, lợi tức mỗi tháng đều là Phùng Nhất Nhất lấy tiền mặt đưa cho cô, nhưng bình thường mỗi tháng cũng chỉ có mấy ngàn, lần này thì quá nhiều.

“Đây là?” Tử Thời hỏi.

“Là nhuận bút từ việc chuyển thể bộ phim ‘Gấu’, đây là một nửa.” Phùng Nhất Nhất nhỏ giọng giải thích, “Thật ra thì bên Thiên Thần còn chưa có đưa

tiền cho chúng ta đâu, đây là ông chủ cố ý bảo kế toán trả trước cho cậu, cậu mau cất đi! Tim tớ cũng sắp nhảy ra ngoài rồi!”

Tử Thời nghe lời gói kỹ khoản tiền lớn bỏ vào trong túi, bên tai lại nghe Phùng Nhất Nhất cảm khái: “Ông chủ của chúng ta làm người chính là phóng khoáng hào phóng như vậy, tác phong cường hào, nghe nói nhà của anh ta vốn là rất có tiền, người cao ráo, đẹp trai, giàu có, về sau có một ông trùm xã hội đen ngấm trúng anh ta, nhất định muốn cưỡng ép anh ta, ông chủ của chúng ta một lòng kiên trinh, thà chết không theo! Vì vậy bị ông trùm xã hội đen đó làm cho tan cửa nát nhà...”

Truyện tranh mạng ngoài mấy thể loại như truyện tranh hoạt hình của Tử Thời, còn đang hot mấy thể loại đam mỹ, mấy thể loại vũ lực tấn công hung bạo và núi băng lạnh lùng cũng đang rất được ưa chuộng, với diện mạo, thân hình và khí chất của Thịnh Thừa Quang hoàn toàn khớp với kiểu nam chính hấp dẫn trong mấy bộ truyện tranh, một đám hủ nữ trong công ty ngày ngày yy ông chủ, đều là những kẻ chuyên ngành, một tin đồn nhỏ cũng có thể chế biến thành một câu chuyện vô cùng đặc sắc.

Phùng Nhất Nhất uống một hớp trà sữa ngọt dịu, khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu phồng lên, “Ông chủ trải qua muôn ngàn khó khăn gian khổ, thương tích đầy mình trốn khỏi tay ông trùm xã hội đen, dùng số tiền còn lại mua trang web của chúng ta... Cho nên lần này anh ta mới chú trọng hợp tác với Thiên Thần như vậy, chúng ta là hy vọng cuối cùng của anh ta!”

Tử Thời mới mười tám tuổi, là công chúa tóc dài trong Tháp Ngà, kinh nghiệm không nhiều, cái loại cốt truyện hoàng tử ngôn tình gặp nạn này đối với cô mà nói vẫn là chuyện có thể xảy ra trên cõi đời này, hướng chi... Vừa rồi lúc Thịnh Thừa Quang nắm lấy tay cô cười đến mức đẹp mặt như vậy, nói “Còn tôi rất coi trọng cô.”

“Tớ sẽ làm việc cho giỏi!” Trong lòng Tử Thời tràn đầy cảm động, nghiêm túc nói.

Buổi chiều Phùng Nhất Nhất còn phải đi làm, sau khi quét sạch một bữa rồi đi trước. Tử Thời chọn thêm một tách hồng trà và một vài chiếc bánh cookie, lãng phí cả một buổi chiều trong tiệm mới đi về.

Lúc thu dọn đồ đạc, cô mới phát hiện hôm nay mang túi hơi nhỏ, năm vạn tiền mặt đựng không vừa, cô rút hai xấp ra ngoài, xuống quầy hàng ở tầng dưới mua một chiếc túi lớn, bỏ túi của mình và số tiền còn lại vào trong.

Đi ra khỏi quầy hàng cô dự định đi thẳng về nhà, lúc đi ngang qua lầu một, nhìn thấy trong đại sảnh có một tổ chức từ thiện đang làm hoạt động, trên tấm bảng hiệu thẳng đứng rất to dán rất nhiều ảnh: Đám con nít mặc quần áo không vừa đi trong bùn đất, đôi mắt đen ngầy thơ, vui cười tràn đầy sức sống. Tử Thời đứng lại nhìn một lúc, thấy có người quyên tiền, cô cũng rút từ trong túi ra một xấp tiền bỏ vào trong thùng quyên góp trên bàn.

Mặt trước của thùng quyen góp này là tấm nhựa trong suốt, một xấp nhân dân tệ ngay ngắn dày cộm rơi vào thùng, đám đông “Ồ” một tiếng, nhân viên làm công tác hoạt động đưa mắt nhìn nhau, và một bên là đám phóng viên được phái tới phỏng vấn đang rối rảnh nhàm chán, lúc đó lập tức cầm máy ảnh chạy tới.

Tử Thời thấy họ giơ máy ảnh lên chụp mình thì luống cuống, vội vàng quay đầu bước đi, nhưng đám phóng viên này bước hai ba bước đã chặn ở phía trước cô, “Vị tiểu thư này, cho chúng tôi phỏng vấn một chút được không?”

Đám phóng viên vừa hỏi vừa giơ máy ảnh lên chụp “tách tách”, Tử Thời cầm túi che mặt, hốt hoảng thấp giọng từ chối: “Thật xin lỗi, xin nhường đường...”

Cô căn bản là nhất thời nông nổi, không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy, không chỉ có đám phóng viên này đuổi theo cô không tha, người vây xem cũng tụ lại nhiều hơn, cô phát hiện mình chạy không được, hoảng sợ không biết làm thế nào cho phải, cơ hồ muốn bùm mặt ngòì xồm xuống đất, đột nhiên có người kéo lấy tay cô.

Sức lực này căn bản không cho cô phản kháng, cô lão đảo hai bước, bị kéo vào trong ngực một người, chỉ nghe được một giọng nam có chút quen thuộc nói: “Xin các vị bỏ máy ảnh xuống, các vị làm như vậy sẽ dọa cô ấy sợ.”

Là Thịnh Thừa Quang, Tử Thời nhớ rõ giọng nói của anh, trầm thấp mang theo vài phần ung dung lạnh nhạt, rất dễ nghe. Lúc này, cô thân mật nấp ở trong ngực anh, một tay anh che mặt cô ấn cô vào trong ngực anh, là một tư thế ôm hoàn toàn bảo vệ. Tử Thời nhẹ nhàng ngo ngoạy người một cái, anh cúi đầu khẽ quát một tiếng: “Đừng động đây!”

Tử Thời dừng lại, đưa tay... nắm chặt vạt áo của anh.

Đám phóng viên này thấy anh hùng cứu mỹ nhân, càng thêm tò mò, hỏi Thịnh Thừa Quang: “Anh là gì của vị tiểu thư này? Cô ấy vừa mới quyen góp mười ngàn tiền mặt, chúng tôi muốn phỏng vấn cô ấy mấy vấn đề!”

Tử Thời không nhìn thấy được mặt của Thịnh Thừa Quang, chỉ nghe được giọng nói ung dung lạnh nhạt của anh: “Xin lỗi, không được.”

Anh nói xong liền dẫn cô đi ra ngoài, phóng viên và đám người vây xem cũng đều đi theo ra ngoài, Tử Thời được Thịnh Thừa Quang quân trong ngực, cơ hồ là bị anh xách theo sải bước đi về phía trước, cô bước hỗn loạn, nhiều lần giẫm lên chân anh, không ngừng nhỏ giọng nói xin lỗi. Thịnh Thừa Quang không nói lời nào, nhưng trong lúc hoảng loạn có mấy lần cô ôm lấy eo của anh, dường như nghe thấy anh hừm một tiếng.

Tim Tử Thời đập loạn “Thình thịch thình thịch”, không biết chuyện này kết thúc thế nào, tuy Thịnh Thừa Quang sải bước rộng nhưng không loạn chút nào, thái độ kiên định dẫn cô đi về phía trước... Bọn họ dần dần đi xa, người đi theo cũng đã giải tán.

Thịnh Thừa Quang dẫn cô tới ven đường, vẫy một chiếc taxi, mở cửa xe đẩy cô vào trong, cả quá trình không nói với cô một câu nào.

Chương 3

Ngay hôm sau, quả nhiên vụ việc này được đăng tải rầm rộ trên các trang báo mạng.

Cảnh cô gái bí ẩn quyên góp mười ngàn tiền mặt, tiêu đề và nội dung ngược lại cũng không có kích thích gì, chỉ có tấm ảnh này thì lại quá bắt mắt.

Bởi vì đúng lúc là chủ nhật, Tử Thời ở nhà lo sợ bất an suốt hai ngày, quyết định thứ hai sẽ dậy sớm đến công ty.

Đáng tiếc cô đã quen thói lè mề, thứ hai khi thức dậy đã là giữa trưa, vội vội vàng vàng chạy đi làm, các đồng nghiệp cũng đã nghỉ trưa xong quay lại.

Trong công ty, quần chúng nhân dân quả nhiên cũng đã xem bản tin đó, thấy Tử Thời tới còn nháy mắt chia sẻ với cô. Thịnh Thừa Quang cao hơn Tử Thời đúng một cái đầu, trong hình Tử Thời núp trong chiếc áo khoác dài màu vàng nhạt của anh, gần như không nhìn thấy rõ được là ai, Thịnh Thừa Quang lại bị chụp đến rất rõ nét: khuôn mặt điển trai hơi lộ vẻ không vui, một tay ngăn cản ống kính, một tay che chở người trong ngực. Hình ảnh hài hòa quả thực giống như trong mấy bộ phim thần tượng.

Tổ design cố ý ghép mặt của một nữ minh tinh nổi tiếng vào trong lòng Boss - cảm thấy có chút không hợp! Sau đó, họ bắt đầu ghép mặt của một nam minh tinh khác vào trong lòng Boss của họ...

Mọi người chơi đùa rất vui vẻ, căn bản không ai nghĩ đến người trong lòng Boss chính là Tử Thời, ngay cả Phùng Nhất Nhất cũng nhìn không ra, còn hết sức phấn khởi buôn chuyện này với Tử Thời trên Q.

Tử Thời hỏi dò Phùng Nhất Nhất: “Sao hôm nay anh ta không đi làm? Là vì chuyện này sao?”

Phùng Nhất Nhất cười đến mức rất là bí ối: “Buổi sáng Boss đại nhân của chúng ta có tới! Lấy một tệp tài liệu sau đó lại đi rồi!”

Không đợi Tử Thời hỏi tiếp, mười ngón tay của Phùng Nhất Nhất như bay, nhắn tin với cô: “Boss lên báo rồi! Tên công kia sau khi xem được tin tức đã đuổi tới đây! Quan trọng hơn là! Cậu biết không! Tên công đó không phải là ông trùm xã hội đen lạnh lùng khát máu trong truyền thuyết đâu! Mà là một người còn anh tuấn hơn, còn rạng rỡ hơn, còn đẹp trai hơn cả Boss của chúng ta và còn thích cười nữa! Mỹ! Nam! Trời ơi trời ơi! Là một tiểu công có gương mặt khả ái đó nha! Cái thế giới này quá thần kỳ có phải không nào!”

“...” Tử Thời ngồi ngẩn người trước màn hình máy vi tính.

Phùng Nhất Nhất buzz mãi cũng không thấy có hồi âm, cố ý rời khỏi chỗ ngồi chạy tới chỗ Tử Thời, “Thế nào?! Có phải cậu cũng bị shock phải không?!”

Tử Thời âm ừ, cố sắp xếp lại ngôn từ nói: “Thịnh tổng, anh ta không phải loại người như vậy.” Cô cũng không hình dung được cảm giác chính xác, chỉ là nhớ tới ngày đó Thịnh Thừa Quang trầm mặc và kiên định kéo cô sai bước rời đi, cô cảm thấy anh tuyệt đối không phải là người bị người khác sắp đặt.

Cô cũng không muốn bàn tán sau lưng Thịnh Thừa Quang, nhất là về chủ đề này, tìm một cái cớ nói muốn đi rót nước.

“Cậu đừng ngây thơ như vậy!” Phùng Nhất Nhất nói với vẻ mặt đùa bỡn: “Trai đẹp cuối cùng cũng là trai đẹp!” Nói xong cô vui vẻ chạy về chỗ ngồi của mình.

Phùng Nhất Nhất vừa đi, mới vừa đứng lên, chân Tử Thời liền mềm nhũn. Thịnh Thừa Quang đã đứng trước mặt cô cách đó không xa, hẳn là vừa mới từ bên ngoài về, áo khoác còn cầm trên tay, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, phía trên áo cởi một nút áo, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào các cô bên này, những lời nói mới vừa rồi có lẽ anh đã nghe thấy tất cả.

Tử Thời chột đỏ mặt.

Lúc này có người từ xa đến gần gọi “Anh Thừa Quang”, đi tới bên cạnh Thịnh Thừa Quang. Là một cậu thanh niên cao lớn cao xấp xỉ Thịnh Thừa Quang. Đúng vậy, là một cậu thanh niên, bởi vì sẽ không có người đàn ông nào có ánh mắt tinh nghịch như vậy, cũng rất ít có người đàn ông nào để kiểu tóc quăn xinh xắn đẹp mắt như vậy.

Cậu thanh niên thuận theo ánh mắt của Thịnh Thừa Quang nhìn về phía Tử Thời.

“Có phải cô ấy chính là người...” Cậu ta như đoán ra được gì đó, bỗng nhiên hiểu ra chỉ vào Tử Thời kêu lên, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Thịnh Thừa Quang cắt ngang. Cậu thanh niên cười liếc nhìn Thịnh Thừa Quang một cái, đi đến trước mặt Tử Thời hơi cúi người, hai tay chống lên hai đầu gối, nhìn cô dò xét.

“Cô chính là người vẽ con gấu kia sao?” Khi cậu ta nở nụ cười trông có vẻ tinh nghịch và xinh xắn.

Tử Thời nhìn Thịnh Thừa Quang, thấy anh đứng ở đó, trên mặt cũng không có biểu lộ gì.

“Hey!” Anh chàng thấy cô nhìn nơi khác, bất mãn vỗ tay thành tiếng ở trước mắt của cô, “Cô bé! Chúng ta thương lượng đi: Tôi không thích gấu, cô vẽ mỹ nữ có được không?”

“Tạ Gia Thụy.” Lúc này Thịnh Thừa Quang mới lên tiếng, “Cách xa cô ấy một chút.”

Tạ Gia Thụ rất không tình nguyện nghe lời lúi lùi lại hai bước, sau đó nhú mào liếc nhìn Tử Thời một cái.

Tử Thời... Im lặng cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Tạ Gia Thụ cúi người xuống, ghé đầu ngược lên nhìn cô, “Trả tiền cô gấp đôi, tôi sẽ đưa cho cô thêm một trăm ngàn! Cô thay gấu thành mỹ nữ nhé. Tôi không thích mấy thể loại phim hoạt hình dành cho trẻ con, chúng ta làm Hentai⁽¹⁾ đi!”

Tử Thời chưa từng gặp qua loại người như thế này, hít vào một hơi rồi lui một bước, tay chân luống cuống, Tạ Gia Thụ đột nhiên bị người níu về phía sau, cổ áo sơ mi màu tím xinh đẹp bị níu chặt đến nỗi làm cậu “nắc” lên một tiếng.

Tử Thời giương mắt nhìn lên, chỉ thấy gương mặt Thịnh Thừa Quang không biểu lộ gì, trên tay lại dùng sức thấy rõ, Tạ Gia Thụ bị siết chặt đến nỗi mặt đỏ bừng, miệng khẽ gọi “Anh Thừa Quang”, cậu bị ném phịch qua một bên.

Sau khi Thịnh Thừa Quang vút cậu qua một bên thì nhìn sang Tử Thời, “Cô đi theo tôi.”

Stịnh Thừa Quang dẫn Tử Thời lên sân thượng.

Bầu trời cao rộng mênh mông bát ngát, trên trời mây trôi lãng đãng. Buổi chiều giữa tiết trời cuối thu ở thành phố G vừa mát mẻ lại vừa ấm áp, làm người ta hoàn toàn không cách nào hình dung ra được sự cô đơn lạnh giá của mùa đông sắp sửa tới.

Stịnh Thừa Quang đưa cô lên đây, sau đó anh cứ thế đi tới bên lan can, châm một điếu thuốc. Tử Thời đứng ở phía sau anh, bị gió thổi, im lặng chờ anh hút đến nửa điếu thuốc.

“Những lời đồn trong công ty đều không phải là sự thật.” Giọng nam trầm thấp mang theo mùi thuốc lá thơm mát, Thịnh Thừa Quang dùng âm điệu thản nhiên điềm tĩnh nói, “Giới tính của tôi vẫn truyền thống và bình thường.”

Tử Thời có chút lúng túng, “Mọi người làm việc ở trang web đã lâu, tiếp xúc... truyện tranh tương đối nhiều... thật ra thì họ cũng không có ý xấu, chỉ là nói giỡn... là bởi vì trông anh đẹp trai nên mới như vậy.”

Sau khi Thịnh Thừa Quang nghe thấy câu nói đó của cô thì cười cười, anh dụi nửa điếu thuốc còn lại trong tay, “Tôi cũng không tính toán với bọn họ.”

Tử Thời nghe anh nói câu này chợt nghĩ đến tin đồn giữa anh và Tạ Gia Thụ, cô thấy cực kỳ có lỗi với anh, nói xin lỗi với anh: “Tôi xin lỗi, cũng bởi vì tôi mà hại anh bị lên báo.”

Stịnh Thừa Quang có chút ngạc nhiên, dừng một chút mới nói: “Công ty hoạt hình Thiên Thần là thuộc sản nghiệp của tập đoàn Trường Lạc của nhà họ Tạ, Tạ Gia Thụ đã sớm biết tôi ở đây.”

Tử Thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh lại nói tiếp: “Nhưng thật sự là cậu ta vì nhìn thấy bản tin đó nên mới đến.”

Anh nhìn thấy vẻ mặt cô gái vừa mới thả lỏng ra lại lập tức trở nên lúng túng và áy náy, không nhìn được cười, “Ngày đó cô góp mười ngàn? Tôi bảo Phùng Nhất Nhất trả trước cho cô một nửa tiền nhuận bút là để kích lệ cô tích cực tập trung tinh thần vào việc chuyển thể kịch bản, không nghĩ tới cô tiêu tiền hào phóng như vậy.”

Anh nói đến chuyện này, khiến Tử Thời hồ thẹn đến mồ hôi đầm lưng, hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải. Mà bộ dạng cúi gằm mặt của cô, khiến nụ cười của Thịnh Thừa Quang càng lúc càng sâu hơn.

Gió trên sân thượng lặng lẽ thổi qua, sự im lặng có vẻ như dài đằng đẵng.

Rốt cuộc thì Tử Thời cũng lấy dũng khí nói: “Tôi hứa sẽ làm tốt... Sau này tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc.”

Thịnh Thừa Quang vẫn dùng ánh mắt có nhiều hứng thú nhìn cô, nghe lời hứa hẹn ngây thơ này của cô, cũng chỉ là cười cười. Bầu trời cuối thu mênh mông, có một đàn chim di trú bay qua, ánh mắt của anh theo đó nhìn về phía xa xa. “Cố gắng làm việc có thể mang đến thành công cũng chỉ là danh và lợi, tôi nghe nói cô từ chối rất nhiều hoạt động, chưa bao giờ muốn lộ diện, ngày đó nhìn thấy cô tiêu tiền bạo tay như vậy, xem ra cô cũng chẳng vì tiền. Vậy tại sao cô phải cố gắng làm việc?”

Cô không có trả lời ngay, Thịnh Thừa Quang mỉm cười, tiếp đó lại hỏi cô: “Tử Thời, cô vẽ tranh vì cái gì?”

Vấn đề này, Tử Thời cũng đã từng tự hỏi mình. “Tranh tôi vẽ có rất nhiều người xem.” Cô thành thật nói: “Có rất nhiều người nhắn lại cho tôi, mỗi một tin đều không giống nhau. Tôi ngày ngày vẽ tranh, mới có người ngày ngày nhắn lại cho tôi.”

Nhiều người muốn nói chuyện với cô như vậy, cô dĩ nhiên sẵn lòng vẽ tranh cho bọn họ xem.

Tử Thời mười tám tuổi vẫn không hề biết cách che giấu cảm xúc, đến mức trên gương mặt trẻ trung viết đầy suy nghĩ trong lòng, Thịnh Thừa Quang đứng xa như vậy cũng nhìn thấy được rõ ràng.

Là “Cô đơn”.

Anh vốn muốn nói nhưng rồi lại thôi không nói, đi tới đưa tay xoa nhẹ đầu của cô.

“Cô nhóc đáng thương.” Anh buột miệng nói ra một câu cảm khái, giọng trầm thấp.

Thịnh Thừa Quang kéo cánh cửa nặng nề trên sân thượng ra, Tử Thời vẫn còn đứng ngây ngốc tại chỗ. Cô nhìn về phía vị trí anh vừa đứng, nửa điều

thuốc bị dụi tắt vẫn còn đó, bầu trời xa xa trong vắt, nơi này quả thực cũng không phải là khu rừng của cô gấu. Tử Thời cố chớp chớp mắt.

“Không đi sao?” Thịnh Thừa Quang kéo cánh cửa đợi một lúc vẫn không thấy cô đi theo, quay người lại hỏi.

Tử Thời đưa tay dùng sức xoa nhẹ lên mặt, cúi đầu vội vã chạy về phía của anh.

Lúc họp Thịnh Thừa Quang chính thức giới thiệu Tạ Gia Thụ với mọi người: “Đây là Tạ tổng của tập đoàn Trường Lạc, mới vừa đến nhận chức tổng giám đốc của hãng hoạt hình Thiên Thần. Lần này Tạ tổng đích thân tham gia họp tác cùng chúng ta, thời gian tới mọi người cùng nhau làm việc, hy vọng mọi người có thể giao thiệp qua lại vui hòa.”

Tạ Gia Thụ ra mắt tuyệt đẹp trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, bộ vest màu tím chói mắt bị ngũ quan xinh đẹp và tóc quăn xinh xắn của anh áp đảo, trở thành vật làm nền. Thịnh Thừa Quang anh tuấn như những đám mây cao xa trên trời xanh, vị này cũng là một vàng mặt trời rực rỡ lóa mắt, cho nên so với Thịnh Thừa Quang, Tạ Gia Thụ giống như là một nam chính bước ra từ trong truyện tranh hơn, đến cả làn da cũng có sẵn: một tiếng nổ vang thật lớn trên bầu trời, tiểu gia ra mắt trông thật lóng lánh.

Quần chúng nhân dân hưng phấn vỗ tay trầm trồ ngen ngợi không ngớt.

Stịnh Thừa Quang giới thiệu xong thì đẩy cậu sang một bên, không ngó ngang gì đến cậu, tiếp tục cuộc họp: “Lần này phối hợp với hãng hoạt hình Thiên Thần hoàn thành ‘Gấu’ việc chuyển thể kịch bản cùng với trong suốt khoảng thời gian trước và sau tuyên truyền, trang web của chúng ta phụ trách mấy mảng sau đây...”

Trong giọng phát biểu không nhanh không chậm của Thịnh tổng, ánh mắt của Tạ Gia Thụ từ đầu đến cuối chuyển tới chuyển lui trên mặt của Tử Thời, đối với dáng vẻ của cô rất có hứng thú, ngay cả Phùng Nhất Nhất cũng cảm giác được, huých nhẹ Tử Thời, nhỏ giọng nói: “Tiểu công nhìn cậu thêm nhỏ dãi rồi kia, cậu có muốn hy sinh thân mình không, giải cứu ông chủ của chúng ta?”

“Cậu đừng nói bậy, anh ta đâu có thích đàn ông!” Tử Thời nghiêm túc giải thích giúp Thịnh Thừa Quang.

Tiếc là giọng nói nghiêm túc của cô cũng vẫn còn rất dịu dàng, Phùng Nhất Nhất căn bản không cảm thấy có cái gì khác biệt, vô cùng vui vẻ tiếp tục lái nhái.

Đang phân công công việc Thịnh Thừa Quang đột nhiên chỉ đích danh: “Phùng Nhất Nhất, cô tạm thời làm trợ lý cho Tạ tổng, lần này Tạ tổng không có mang theo trợ lý trong sinh hoạt, cho nên trong khoảng thời gian này cô chịu khó vất vả một chút, phải nghe theo sự sai bảo của Tạ tổng 24/24 đấy nhé.”

Phùng Nhất nhất biểu lộ vẻ mặt bị sét đánh: Yamete⁽²⁾!!!

Ghi chú:

1. Hentai: phim hoạt hình/truyện tranh dành cho người lớn.
2. Yamete: tiếng Nhật, có nghĩa là “Đừng”.

Chương 4

Tạ gia là một trong những gia tộc giàu có có thể đếm được trên đầu ngón tay của thành phố G, tài sản của tập đoàn Trường Lạc được tính bằng nghìn tỷ, đối với truyện tranh mạng mà nói hãng hoạt hình Thiên Thần là một đại gia, đối với Tạ Gia Thụ mà nói chẳng qua cũng chỉ là một món đồ chơi. Với cái danh hiệu cậu đội vào, đường đường chính chính ở lại truyện tranh mạng, chính sự là tuyệt đối không làm, đi dạo loanh quanh sống cầu thả qua ngày. Đến lúc hết giờ làm, cậu đứng ở cửa vênh mặt đẹp trai búng ngón tay một cái: “Nếu mọi người đã thích bọn thiếu gia như vậy, tối nay bọn thiếu gia mời khách, ăn chơi một bữa!”

Cả phòng làm việc hoan hô reo hò ầm ĩ, Tạ Gia Thụ lả lơi bước qua muôn ngàn tiếng reo hò đi tới trước mặt Tử Thời, “Cùng đi chứ, gấu nhỏ?”

Tử Thời dĩ nhiên không muốn đi, chỉ chỉ Phùng Nhất Nhất, nói dối: “Chúng tôi đã hẹn nhau cùng đi dạo phố rồi.”

Tạ Gia Thụ ngoắc ngoắc ngón tay với trợ lý 24/24 của cậu: “Gạch bỏ chuyện đó, cô không được đi dạo phố, cô phải đi chơi cùng với chúng tôi!”

Cho dù sự can đảm của Phùng Nhất Nhất nhân lên gấp mười lần nữa thì cô cũng không dám phản kháng lại Tạ ma vương, lập tức quăng Tử Thời đi không chút thương tiếc. Tử Thời còn chưa kịp nghĩ ra một cái cớ khác, đã bị Tạ Gia Thụ kéo ra khỏi bàn.

Mọi người reo hò nhảy cẫng chen chúc nhau ra cửa, đúng lúc này Thịnh Thừa Quang từ bên ngoài quay về, trông thấy Tử Thời bị Tạ Gia Thụ ôm lấy, anh tiến lên từng bước, không nói lời nào kéo người qua.

Tạ Gia Thụ không dám trắng trợn tranh giành với anh, giỡn cợt nói: “Anh Thừa Quang, bọn em đi ăn liên hoan, cùng đi nhé!”

Mọi người cũng nhao nhao phụ họa: “Ông chủ cùng đi đi! Cùng đi đi cùng đi đi mà!”

Stịnh Thừa Quang giơ tệp tài liệu trong tay lên, hỏi bọn họ: “Chúng ta tăng ca, các người còn muốn đi sao?”

Anh nói “Chúng ta”, tay nắm lấy tay Tử Thời, ánh mắt mọi người rõ ràng sáng lên, ngẫm hiểu ý nhau liền hóa thành một làn sóng, cuốn đi sự lưu luyến của Tạ Gia Thụ...

Làn sóng rút đi. Phòng làm việc yên tĩnh lại, chỉ còn lại hai người, Thịnh Thừa Quang buông lỏng các ngón tay vòng ở cổ tay của Tử Thời.

“Có đói bụng không? Gọi đồ ăn bán bên ngoài lên ăn nhé?” Anh không có quay đầu lại đi thẳng về phía phòng làm việc, “Đem những thứ cô làm mấy ngày nay vào cho tôi xem.”

Trước mắt Tử Thời chủ yếu làm là thiết định nhân vật. Lần đầu tiên cô tham gia chuyển thể kịch bản, hoàn toàn không hiểu, mặc dù thái độ nghiêm túc lại chịu cố gắng, tiến độ vẫn rất chậm, Thịnh Thừa Quang đọc nhanh như gió, chỉ năm phút đã xem xong các thiết định nhân vật mà cô tốn thời gian rất lâu mới làm được.

“Nhân vật bà hươu cao cổ này rất đáng yêu, nhưng tại sao con trai của bà hươu cao cổ là một chú nai?” Thịnh Thừa Quang khó hiểu hỏi cô, “Là có ngụ ý gì đặc biệt sao?”

Tử Thời có chút ngượng ngùng, “Vốn không có thiết định tốt đã bắt đầu vẽ, tôi phải sửa lại sao?”

Thịnh Thừa Quang lật qua một trang, lúc ngẩng đầu nhếch miệng nhìn cô, “Tôi tưởng là các cô luôn coi những nhân vật mình vẽ ra như con của mình, sẽ không muốn sửa đổi.”

“Không sao.” Tử Thời chân thành nói, “Tôi có thể sửa lại.”

“Không cần sửa, nhân vật này cũng rất được. Nếu như thiết định là để bảo vệ nhân vật cô gấu, chuyện hươu cao cổ không có chú nai sao có tính công kích, nhưng, tại sao một con gấu phải cần một con nai để bảo vệ nó?” Thịnh Thừa Quang nói xong chính mình cũng nở nụ cười, “Truyện tranh quả nhiên là một thế giới tự do để mình thỏa sức tưởng tượng.”

Tử Thời vẽ tranh đều dựa vào trí tưởng tượng vô bờ bến, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sự logic trong đó, lúc này được anh hỏi, cô hết sức chột dạ, cơ hồ muốn hoài nghi thực lực của mình. Nhưng lúc này anh lại nói: “Thực sự là một câu chuyện đẹp, có âm áp có nghị lực. Tôi chính thức gia nhập vào fan hâm mộ cô, Tử Thời Đại Đại.”

Lời nói của Thịnh Thừa Quang chọc cho Tử Thời bật cười, anh tiếp tục cùng cô thảo luận về các nhân vật thiết định còn lại, sửa đổi một ít trong đó, lại sát nhập hồ ly và ngựa vằn thành một nhân vật, thiết định một thế lực tội ác quấy rối cô gấu trong rừng rậm... Thịnh Thừa Quang đối với lĩnh vực truyện tranh này thật ra thì coi như là tay ngang, nhưng anh đưa ra sáng kiến lại cũng đúng trọng tâm mà còn độc đáo, Tử Thời nghiêm túc lắng nghe, rất là sùng bái nhìn anh nói: “Anh rất lợi hại.”

Thịnh Thừa Quang rời mắt khỏi tệp tài liệu trong tay, có chút đầy ắp ý nhìn cô.

Tử Thời đột nhiên cảm thấy mình giống như là đang nịnh nọt vậy, nói lảng tránh chuyện khác hỏi: “Còn cần tôi làm gì nữa không?”

“Cô chỉ phương diện nào?” Anh khoanh tay ngồi ở đó, cười cười nói: “Nói về phương diện công việc - Độc giả cũng rất tò mò về dáng vẻ của cô, tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ một chút về việc tham gia một số hoạt động tuyên truyền.”

Tử Thời vừa nghe chỉ lắc đầu, “Không được... Chỉ có việc này là không được.”

“Cô gái nhỏ xinh đẹp lại không muốn để người ta nhìn thấy sao, thật là kỳ lạ.” Thịnh Thừa Quang cũng không còn nhiều lời. Sắp xếp lại đồng tài liệu trên bàn, anh ngẩng đầu lên, trong mắt như nghĩ tới cái gì đó khiến Tử Thời chột dạ, có chút áy náy, cũng có sợ hãi.

“Công việc đã nói xong rồi, nói phương diện khác đi, tôi đói bụng.” Thịnh Thừa Quang thay đổi nét mặt, thoải mái cười nói.

Tử Thời vội vàng đứng lên, “Có muốn tôi gọi điện gọi đồ ăn mua bên ngoài không? Anh muốn ăn gì?”

“Loại người có tấm lòng như đại tiểu thư cô tùy tiện quyên góp một ngàn tệ, tôi làm sao dám cho cô ăn đồ ăn mua bên ngoài?” Thịnh Thừa Quang nói bằng giọng trêu chọc, “Đi theo tôi nào!”

Stịnh Thừa Quang đưa Tử Thời đến một quán trong ngõ hẻm.

Quán này không có biển hiệu, nhìn từ bên ngoài chỉ là một nhà dân bình thường. Ngoài hiên nhà có dựng một chiếc xe đạp cũ, bên trong còn có một mảnh sân nhỏ, bọn họ vừa bước vào, một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi từ bên trong bước ra, mặc một chiếc áo len ở nhà và một chiếc váy dài, gọn gàng sạch sẽ khiến người ta vừa nhìn thì đã cảm thấy rất là thân thiết. Bà thấy Thịnh Thừa Quang liền cười híp mắt mềm giọng nói: “Tới rồi đấy à?”

Stịnh Thừa Quang cất giọng rất quen thuộc, giống như con cháu trong nhà vậy: “Cô Trần, làm giúp cháu hai phần cơm, cháu muốn mang đi.”

Cô Trần gật gù đầu, liếc nhìn Tử Thời đang tò mò quan sát xung quanh, rồi lại cười với Thịnh Thừa Quang, xoay người đi vào.

Lúc này trời sẩm tối, đêm đã có chút lạnh, Thịnh Thừa Quang đi tới hành lang rót ly trà, thấy Tử Thời vẫn còn đứng trong sân, ngoắc ngoắc tay với cô, “Đứng ở đó làm gì? Vào đây.”

Tử Thời đi tới, anh đưa cho cô một ly trà nóng. Không có mùi thơm của lá trà xông vào mũi, chỉ có vị nhạt của nước trà, nhưng bởi vì nhạt mà không thơm, không cầu kỳ sang trọng, trái lại uống vào rất khoan khoái.

Stịnh Thừa Quang uống một hớp, thoải mái hé mắt. “Có đói bụng không?” Anh hỏi.

Tử Thời đang cầm trà đưa lên miệng, nghe vậy thành thật gật đầu.

Thịnh Thừa Quang đưa tay đẩy vào cô, khẽ nói: “Bộ đáng ngây ngô!”

Anh mới vừa uống trà, trên môi sáng bóng, trời dần tối hẳn, ánh đèn le lói, mùi thơm cỏ cây làm người ta ngỡ ngàng cho rằng đang đầu hạ, Tử Thời liếc nhìn làn môi này, trái tim tê dại nóng lên, vội vàng cúi đầu uống trà.

Đầu óc cô trống rỗng, một hơi uống cạn sạch ly trà, sau đó ngây người... Đột nhiên trên tay khẽ động, là anh lấy đi ly trà không, lại rót thêm một chén để vào trong tay cô.

Bên tai nghe được tiếng anh cười khẽ, Tử Thời không dám quay đầu lại nhìn, vành tai cô nóng ran.

Dưới bóng đêm của hiên nhà này, mỗi một phút đều giống như là kéo dài đằng đẵng.

Thịnh Thừa Quang không nói lời nào, Tử Thời cũng không có lên tiếng. Một lát sau, cô Trần xách một cái túi màu xanh đi tới, cười tủm tỉm đưa cho Thịnh Thừa Quang, Thịnh Thừa Quang một tay nhận lấy, một tay nắm lấy tay Tử Thời, “Đi thôi.”

Thịnh Thừa Quang lái một chiếc xe cũ, Tử Thời đoán có lẽ là trước kia trong nhà để lại. Anh chở cả cô lẫn com đến bên bờ sông nổi tiếng về đêm của thành phố G.

Hoa ngọc lan nở đầy ven sông, cách mười bước lại có một ngọn đèn đường, ánh đèn ở bờ bên kia có chút mờ ảo, trên mặt sông có thuyền đêm chậm chậm chạy qua, phá vỡ ánh đèn hắt trên sông.

Cái thời tiết này, gió từ trên mặt sông thổi tới khiến người ta ớn lạnh, Thịnh Thừa Quang không có bảo xuống xe, hạ thấp cửa xe xuống cho gió đêm tươi mát thổi vào, anh duỗi cánh tay dài về phía sau với lấy chỗ com.

Bên trong chiếc túi màu xanh không bắt mắt ấy có một lớp giấy giữ nhiệt màu bạc, lúc lấy hai phần com ra độ nóng thậm chí vẫn còn nóng đến bỏng cả miệng.

Không có đĩa, trong lớp giấy bạc là hai chiếc thìa sứ màu trắng, Tử Thời đưa cho anh một chiếc, vừa đúng lúc anh cũng đang mở một hộp com đưa tới, hai người ăn ý trao đổi cho nhau.

Hai hộp đều giống nhau, com gà xé cay, thêm hai cọng dưa cải bên trên, chua chua cay cay, trộn lẫn trong com, mùi vị rất tuyệt diệu.

Đêm nay, giữa gió sông cuối thu và ánh đèn trên thuyền chài hiu hắt cùng với com nóng hôi, sau này Tử Thời cả đời cũng không thể nào quên được.

Ngay sau đó, cô ăn đến hơi lòng hơi dạ, quả thực giống như là một con mèo nhỏ vừa mới ăn được món cá hộp tươi ngon, híp mắt chỉ kém lăn một vòng

ngay tại chỗ. Thịnh Thừa Quang bên cạnh thấy thế bất giác bật cười, hỏi cô: “Ăn ngon không?”

Tử Thời hài lòng trả lời: “Ngon lắm!”

“Đại tiểu thư ngày thường ăn sung mặc sướng, thỉnh thoảng ném thử com bình dân, không tệ phải không?” Anh vừa nói vừa vặn mở nắp chai nước đưa cho cô.

Dường như anh không đói bụng, món com khiến Tử Thời ăn say sưa như vậy mà anh dường như không hề động vào tí nào, được anh tiện tay đặt sang bên cạnh hộp khăn giấy.

Tử Thời nhẹ giọng nói cảm ơn, nhận lấy uống một hớp nhỏ, im lặng chốc lát, nói: “Tôi không phải là đại tiểu thư.”

“Yên tâm, tôi sẽ không bắt cóc cô đòi tiền chuộc đâu.” Thịnh Thừa Quang nói giỡn tự đắc nói.

Anh nở nụ cười lạnh, khiến trái tim Tử Thời xoắn lại, buột miệng nói ra: “Anh cần bao nhiêu tiền?”

Thịnh Thừa Quang sững sốt, dường như rất bất ngờ: “Cô nói cái gì cơ?”

Tử Thời kiên trì đến cùng lên tiếng hỏi một cách rành rọt: “Anh... cần bao nhiêu tiền, mới có thể không khổ cực như vậy nữa?”

Cô gái trẻ nhìn mà không hiểu tâm tình chợt lóe rồi biến mất trong mắt người đàn ông, chỉ cảm thấy có chút sợ hãi, tim đập dồn, nhưng cũng không cho phép cô làm như cái gì cũng chưa nói, cô lắp bắp giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, tôi là cho anh mượn... sau này anh tốt lên nhiều rồi thì... trả lại cho tôi...”

Người đàn ông bình thường này giống như bầu trời cuối thu quang đãng, nên bình tĩnh làm những việc anh am hiểu và yêu thích, chứ không phải như lúc này. Những người Tử Thời đã từng gặp qua không nhiều lắm, Thịnh Thừa Quang là một người mạnh mẽ, người đặc biệt nhất mà cô đã từng gặp qua, thậm chí cô cảm thấy anh không thuộc về nơi này, không phải là nơi mà cô có thể tiếp xúc được.

Cô hy vọng người này sống tốt.

Thịnh Thừa Quang quay mặt lại, ánh sáng tỏa chiếu trên mặt sông in trong đáy mắt anh, rục rờ như ánh mặt trời, nửa đêm từ chỗ tối trong xe nhìn ra, tâm hồn rộng mở.

“Cô cho tôi?” Anh lặp lại, trong giọng nói có cảm giác kỳ quái, có vẻ như không nhận được muốn bật cười: “Cô cho tôi tiền ư?”

Anh nói xong thật sự nở nụ cười, xoay mặt đi châm một điếu thuốc, gió thổi luôn qua cửa sổ xe hạ thấp, mùi thuốc lá thơm nồng cay cay phả vào mặt Tử Thời, cô không nhận được ho khan một tiếng.

Thịnh Thừa Quang quay đầu lại nhìn bộ dáng cô bị sặc khẽ nhú mày, đột nhiên nở nụ cười, cảm xúc trong mắt càng thêm sáng ngời, anh nghiêng người, trong cơn gió sông thổi tới nghiêng mặt hôn lên làn môi mềm mại của cô gái trẻ.

Trước mắt Tử Thời đột nhiên tối sầm, mùi thuốc lá thơm nồng cay cay xông thẳng vào tận phổi, môi bị anh cắn nhẹ một cái, cô theo bản năng thốt lên “á” một tiếng, cảm giác thô ráp và tê dại liền xâm nhập vào, đầu lưỡi của cô bị mút chặt.

Một nụ hôn hoàn toàn mang mùi vị xâm chiếm.

“Cô lấy tiền ném vào tôi sao?” Thịnh Thừa Quang mút lấy môi cô, trầm thấp nói, “Cô muốn làm gì? Bao tôi ư?”